

til Byen fra Landmænd paa Sjælland, og jeg bemærkede, at det var nærmest de mindre Producenter, der sendte dem ind, fordi de ikke vare indmeldte i Slagterierne, men det er jo ikke nok til at forsyne Markedet. Det ærede Medlem ved godt af Erfaring, at saa snart Slagterierne mærke, at nu ere Priserne højere i København, sende de straks en Del Svin derind, hvorved de i Virkeligheden regulere Markedet. Jeg tænker altsaa, at det ærede Medlem vil indrømme mig, at det absolut bliver Producenterne, der sende Svin hertil, som komme til at betale Afgiften. For øvrigt kom det ærede Medlem med en Udtalelse, der kunde tyde paa, at han tvivlede om sin egen Menings Rigtighed. Han sagde: Vi Landmænd skulle ikke være saa smaalige overfor Byernes Interesser. I denne Udtalelse maa ligge, at vi godt kunne give dem lidt for meget. For øvrigt vil jeg sige, at det glæder mig, at denne Udtalelse: „Lad os ikke være saa smaalige over for Byerne“, kom fra det ærede Medlem. Thi det ærede Medlem betragtes jo som det mest agrariske Medlem her i Salen, og vi have tidt hørt fra andre Sider, at Agrarerne vare smaalige. Vi have hørt, at Agrarerne ville ikke nøjes med at dele, de ville selv have det hele. Jeg antager, at naar det ærede Medlem, der jo staar som et Forbillede paa en Agrar, siger, at vi maa ikke være smaalige over for Byerne, maa de Røster, der lyde fra anden Side, for Fremtiden forstumme.

Bluhme: Det er med stor Interesse, jeg har set det Forslag, den højtærede Minister her har forelagt. Det er et Kompromis mellem de vidt forskellige Anskuelser, der gjorde sig gældende, da vi i Fjor havde et lignende Forslag fremme. Jeg har ogsaa med Interesse hørt Forhandlingerne i disse Dage vedrørende dette Lovforslag.

Jeg udtalte mig udførligt i Fjor om Sagen, og jeg skal ikke komme dybere ind paa den nu, men kun udtale, at mit Standpunkt var, at det forekom mig billigt, at man lettede Indførselen i Kommunerne og hævede den Ret, som Kommunerne havde til at afvise de andetsteds kontrolerede Kødvarer, men samtidig maatte det erkendes, at de Kommuner, som paa Grund af den uheldige Lovgivning, der gav dem Ret til Vedtægter, hvorved de kunde paalægge Borgerne Skat, havde skaffet sig offentlige Slagtehus med Slagtetvang og Kontrol, havde et berettiget Krav paa Erstatning, hvis man berøvede dem den For-

del, de havde forskaffet sig ved Slagtehusene og Slagtetvangen m. m. Dette Lovforslag gaar en Middelvej, idet det vel giver Erstatning til Kommunerne, men end en stærkt aftagende Erstatning, men paa den anden Side paalægger Landbruget en betydelig Afgift til de paagældende Kommuner, en Afgift, som i Virkeligheden er en Accise, et Baand paa det fri Erhverv. Samtidig er Afgiften en Skat, som paalægges Konsumenterne i Kommunerne, idet selve Kommunerne tage Indtægten, som indkommer ved disse Forholdsregler. Det forekommer mig, at enhver Kommune burde have en Forpligtelse til at sikre sine Beboere sunde Varer, uden at Omkostningerne derved medførte Udgifter for Konsumenterne, hvad der i høj Grad rammer de mindre bemidlede. Omkostningerne burde sammen med de andre Skatter paalægges hele Befolkningen. Det forekommer mig uheldigt, at vi lægge en Skat paa et Erhverv som Landbruget i dets Forbindelse med de forskellige konsumerende Kommuner. Imidlertid vil det være vanskeligt at komme ud over disse modstridende Interesser, undtagen vel ad den Vej, som den højtærede Minister er slaaet ind paa.

Imidlertid er den højtærede Minister jo villig til at forhandle om Sagerne, og jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at der var en anden Løsning, som vilde være bedre end dette Forslag, der drejer sig om hele Folkets Interesser, saavel Jordbrugets som de konsumerende Borgeres. Hvad er naturligere, end at hele Samfundet bærer Udgifterne ved Ordningen af denne Sag? Den simpleste Vej at gaa vil være ligefrem at ekspropriere de paagældende Slagtehus, som nu en Gang ere oprettede i Kraft af de vedtagne, af Ministeriet sanktionerede Vedtægter, og derefter gøre Kontrollen til en Statssag med fri Indførsel overalt i alle Kommuner af det slagtede Kvæg. Det er virkelig en Samfundsopgave at sikre Konsumenterne gode smittefri Levnedsmidler, og jeg kan ikke indse, at Staten risikerer det allermindste derved. Til at ekspropriere de offentlige Slagtehus vil der ganske vist behøves en stor Kapital, men naar Staten betaler med Statsobligationer, der skulle amortiseres i Løbet af 20 Aar, vil Staten ikke have nogen Udgift deraf, idet disse Slagtehus efter de Oplysninger, der foreligge, betale sig meget vel, og hvad der medgik til den almindelige Kontrol, ens for alle Steder i Riget, vilde blive baaret af Samfundet. Jeg skal tillade mig at henstille denne Tanke til den højtærede